

ШОШЕТАЈ

Вељко Миланковић

Да је жив, данас би све другачије било. Свако данас подједнако раз-
ликује у припадници чувене јединице
"Вукови" са Вучијака о својој леген-
дарном команданту Вељку Миланковићу,
као и његова мајка Смиња Миланковић
која данас сама живи у породичној кући
у селу Кремена где се и данас налази
ратни штаб вјеројатно најзапосленије
али и по много чему најконтроверзније
јединице у протеклом рату. Управо због
тега приче о вуковима и њиховом
команданту данас трају. Већ на почетку
рата командант се нашао у немилости
збога пријератног затворског колеге из
Зенице Алије Изегбеговића, који је као
предједник предједништва БиХ 1992.
године издао налог ЈНА да ухапси
Миланковића због његове акције на
Козари. Тада је био освојен репелитор
послије чега су Крајишници искључиво
морали да гледају програм тадашње ТВ
Београда. Али, није Вељко сметао
да се бори. Он је само због репелитора већ
због њених већих интереса који су били
везани за тадашњу политику. Свјесни су

ПАРАВОЈСКА
За Вукове са Вучијака многи су
сведоци да су наравнојне снаге
успјешно украле СДС.
... да се догађаји који су се с
... да се догађаји који су се с
... да се догађаји који су се с
... да се догађаји који су се с
... да се догађаји који су се с
... да се догађаји који су се с

овога и данас живи припадници
Миланковићеве јединице па стога и није
чудо што право саговорника који би
именом и презименом смио да каже
истину једноставно је немогуће пронаћи.

КОБНИ КАШИЋ

Ипак, постоје чињенице које говоре
да су "вукови" гинули знатно прије
убиства српског свата у Сарајеву што се
сматра званичним почетком рата у БиХ.

Смиња Миланковић

- Када се Вељко вратио из војног
кампа кога је организовао капетан Дра-
ган у Голубићу покрај Крпина, формирао
је "вукове" који су тада били доброво-
љачка јединица односно прва српска
војна јединица на тадашњем простору
Босне и Херцеговине. Први окршаји су

ковићевих блиских сарадника који је
почетком фебруара 1992. године рањен
од заугале гранате на Кашићу.

- Ми смо тај Кашић једном заузи-
мали, али они што су га чували нису
издржали па је успиједила нова акција у
којој сам рањен заједно са командантом
који је потом пребачен у београдску
ВМА где је након мјесец дана умро -
прича наш саговорник.

ЗАШТО СВЕ ЗАБОРАВЉАЈУ

- Свако зна да мај син није никоме
нанио зла. Спасио је Крмну, Прњавор и
муслимане у њему. Сваког је спашао
само себе назива није. Не знам како је
настрадао. Последњи пут, када је био
код куће, прије него што ће поћи три
пута се враћао кући и као да је нешто
наслућивао рекао ми: Мајко, немој да се
секираш, имаш Славишу који ће бити
поред тебе". Славиша је његов син и он
ме једино посећује - приђа баба Смиња
(78) која је, осим Вељке, изродила и
четири кћери од којих је најстарија Мар-
ица умрла. Кћерке повремено долазе. А

УЛИЦА
Бивша Сарајевска улица у Прња-
вору преименована је у Улицу Вељке
Миланковића. Када су политичари
кретали у свој рат, она је добила још
два назива: Хашићева улица. По потреби
је називају Хашићевом улицом, а у
последње вријеме Хапашком. За оне
који не знају, у тој улици многе
прњаворске газде изградиле су
пословне објекте.

неких 120 марака синовиље инвалид-
нине. Али, ни поштара у последње ври-
јеме и не виђам - наставља своју причу
старица која је још витална. Овдје се не
можеш ослонити на људе. Не знам како
могу да све брзо забораве, пита се
Смиња Миланковић.

А на које људе је мислила баба
Смиња било је питање на кога смо
одговор потражили у прњаворској
Борачкој организацији у којој се нимало
нису обрадовали нашим питањем.

- Није да се ми истине бојимо. Ви
треба да знате да је породица Вељка
Миланковића једна од 758 породица
погинулих бораца на простору прња-
ворске општине. Дакле, Миланковићи су
једни међу једнакима. И ја пиријадом тој
катеорији и свакако да мајку разуми-
јем. У селу има лице задужено да посјети
баку.

Свјестан сам да је старици тешко и
да је самоћа уби. Она има срећу да има
кућу и сву инфраструктуру што већина
људи из ове категорије нема. Дакле,
нико Вељки не спори његове заслуге.
Уосталом, он је један од оних рјетких
који су примили орден Обилића, али -
закључно је своју причу Недељко Сува-
јац Пепе, предједник Борачке органи-